

Άλλο Αλβανοί, και άλλο Αρβανίτες (απάντηση στον Αλβανό πρωθυπουργό)

Κωνσταντίνος Χολέβας

Γράφει ο **Κωνσταντίνος Χολέβας**.

Ο Άλβανός Πρωθυπουργός Έντι Ράμα κατασκευάζει τη δική του Ιστορία προωθώντας τις επιδιώξεις του Άλβανικού εθνικισμού. Δήλωσε προσφάτως ότι επί Τουρκοκρατίας στη μικρή –τότε– Αθήνα κατοικούσαν Άλβανοί. Γίνεται σύγχυση με τους Αρβανίτες, τους αρβανιτόφωνους Έλληνες. Άλλοι, όμως, ήταν οι Άλβανοί και άλλοι οι Αρβανίτες. Υπάρχει μεγάλη διαφορά. Και εξηγούμεθα:

Ο Μάρκος Μπότσαρης, στην μνήμη του οποίου άσεβοῦν πολλοί, ήταν Έλλην αρβανιτόφωνος, όπως όλοι οι Σουλιώτες. Η ελληνική του συνείδηση φαίνεται και από την περίφημη φράση που είπε όταν πρωτοπάτησε στα Έπτάνησα: «Ο Έλλην δεν μπορεί να αισθάνεται ελεύθερος εκεί όπου κυματίζει ή Βρετανική σημαία». Τό δε Λεξικό που έγραψε ήταν «της αρβανίτικης -όχι αλβανικής – και ρωμαϊκής άπλης» (νεοελληνικής). Άλλωστε δεν θά μπορούσε να έχει αλβανική εθνική συνείδηση, διότι τέτοια συνείδηση εμφανίζεται μόλις τό 1878 με την Λίγκα της Πριζρένης –Κοσσυφοπεδίου και μάλιστα ως τεχνητό κατασκεύασμα ξένων δυνάμεων και θρησκευτικῶν προπαγανδῶν. Κατά την Τουρκοκρατία δεν ὑπῆρχε ἔθνος Ἀλβανῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας διεκρίνοντο μέ κριτήριό τήν θρησκεία τους. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἦσαν Ρωμηοί, ἐντεταγμένοι στό ἴδιο Γένος μέ τούς ὑπόλοιπους Ἑλληνες. Οἱ Μουσουλμάνοι ἐνοιοῦσαν Τοῦρκοι, ἐξ οὗ καί ὁ ὄρος Τουρκαλβανοί. Ἐάν μιλοῦμε γιά αλβανική συμμετοχή στήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση δέν πρέπει νά ἀναφερόμαστε στούς Μποτσαραίους, τήν Μπουμπουλίνα καί τούς Κουντουριώτηδες, ἀλλά στούς Τουρκαλβανούς πού χρησιμοποιήθηκαν ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὡς σφαγεῖς τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Βυζαντινοί πρόγονοί μας δέν ἀνέφεραν Ἀλβανούς στήν Βαλκανική. Ὁ Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος ὀνομάζει Ἀλβανούς μία φυλή τοῦ Καυκάσου. Ὁ Γεώργιος Καστριώτης –Σκεντέρμπεης, πού θεωρεῖται ἐθνικός ἥρωας τῶν σημερινῶν Ἀλβανῶν, ὀνόμαζε ἑαυτόν Ὀρθόδοξον Ἡπειρώτη (15^{ος} αἰών). Σέ ἔγγραφο τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας τῆς Βενετίας στά τέλη τοῦ 15^{ου}

αἰῶνος ἡ λέξι Ἀλβανός ἐρμηνεύεται «Ἕλληνες ἀπό τήν Ἥπειρο καί τήν Πελοπόννησο» χωρίς νά ἀμφισβητεῖται ἡ ἐλληνική συνείδησή τους.

Ἡ ἀλβανική ἐθνική συνείδηση εἶναι ἀναμφισβήτητα ξενόφερτο κατασκεύασμα ὅπως ἀποδεικνύουν καί μαρτυρίες τῶν ιδίων τῶν ἐνδιαφερομένων, τίς ὁποῖες κατέγραψε ὁ σύγχρονός μας διαπρεπής βαλκανιολόγος Ἀχιλλεύς Λαζάρου. Ὅταν ἡ Ἰταλία καί ἡ Αὐστρουγγαρία- γιά δικούς τους λόγους- προσπαθοῦσαν νά κατασκευάσουν ἀλβανικό κράτος ὥστε νά ἐλέγχουν τήν εἴσοδο τῆς Ἀδριατικῆς, οἱ Τουρκαλβανοί ὕψωναν στό Δυρράχιο τήν Ὄθωμανική σημαία! Προτιμοῦσαν τήν τουρκική παρά τήν ἄγνωστη σ' αὐτούς ἀλβανική ἐθνική συνείδηση. Ἄλλωστε καί στούς Βαλκανικούς πολέμους οἱ Μουσουλμάνοι τῆς Ἀλβανίας πολέμησαν καί μάλιστα δυναμικά στίς τάξεις τοῦ Ὄθωμανικοῦ στρατοῦ. Μετά τό 1908 πολλά ἀπό τά μέλη τοῦ Νεοτουρκικοῦ κομιτάτου, τό ὁποῖο σχεδίασε καί ξεκίνησε τόν διωγμό τῶν Ἑλλήνων, ἦσαν Τουρκαλβανοί.

Μάρκος Μπότσαρης

Ἡ λέξι Ἀλβανία σημαίνει Λευκή Χώρα ἀπό τό λατινικό ΑΛΜΠΙΑ =λευκή. Εἶναι ὄρος μέ γεωγραφική καί ὄχι ἐθνολογική σημασία. Ὁ ὄρος Ἀρβανίτης πού ἀφορᾷ τούς Σουλιῶτες, τούς Ὑδραῖους, τούς Σπετσιῶτες καί πολλούς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, προέρχεται ἀπό τελείως διαφορετική ρίζα. Συγκεκριμένα ἀπό τήν λέξι **Ἀρβανον**, τοπωνύμιο τῆς Βορείου Ἠπείρου, πού τό βρίσκουμε ἤδη ἀπό τόν 11^ο αἰῶνα στά κείμενα τῆς Ἄννας Κομνηνῆς. Ἀπό τό Ἀρβανον, δηλαδή ἀπό ἐλληνοκατοικημένη βόρεια περιοχή τῆς Ἠπείρου, κατέβηκαν σέ πόλεις καί νησιά τῆς Νοτίου Ἑλλάδος ἐλληνικοί πληθυσμοί πού μιλοῦσαν τά ἀρβανίτικα. Δηλαδή μία διάλεκτο ἀνάμικτη μέ ἀρχαῖα ἐλληνικά, λατινικά, τουρκικά καί ἐντόπια βαλκανικά γλωσσικά στοιχεῖα. (Βλέπε σχετικά τό βιβλίο τοῦ Κώστα Καραστάθη: Ἕλληνες ἀπό τό Ἀρβανον, ἐκδ. Ἀθῶς, Ἀθήνα 2014).

Οἱ ἀρβανιτόφωνοι Ἕλληνες οὐδέποτε εἶχαν διαφορετική συνείδηση ἀπό τούς ὑπόλοιπους Ἕλληνες.

Παρεμφερές παράδειγμα μᾶς δίδουν οἱ σλαβόφωνοι Μακεδονομάχοι Κώττας, Κύρου, Νταλίπης κ.ἄ., οἱ ὅποιοι πολέμησαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων. Καθὼς καὶ οἱ τουρκόφωνοι Ὀρθόδοξοι τῆς Καππαδοκίας πού κράτησαν μέσω τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐλληνικότητά τους ἂν καὶ ἔχασαν τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ δίγλωσσοι Ἕλληνες, ἄρβανιτόφωνοι, βλαχόφωνοι, σλαβόφωνοι κ.λ.π. μᾶς προσφέρουν χαρακτηριστικές ἀποδείξεις ὅτι στὰ Βαλκάνια κατὰ τοὺς τελευταίους πέντε τοῦλάχιστον αἰῶνες ἡ Ὀρθόδοξη πίστη –καὶ γενικότερα ἡ θρησκεία– διαμορφώνει τὴν ἐθνικὴ συνείδηση πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα.

Ἡ σύγχυση μεταξύ τῶν λέξεων Ἀλβανός καὶ Ἀρβανίτης δημιουργεῖται μόνον στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, διότι φαίνονται νὰ μοιάζουν οἱ δύο ὅροι ἡχητικά. Ἡ ὁμοιότης εἶναι μόνον ἐπιφανειακὴ. Στὴν οὐσία διαφέρουν κατὰ πολὺ. Ἄλλωστε οἱ ἴδιοι οἱ Ἀλβανοὶ **ἀποκαλοῦν ἑαυτοὺς Σκιπετάρ** καὶ τὴν χώρα τους Σκιπερία =χώρα τῶν Ἀετῶν. Τί κοινὸ μποροῦν νὰ ἔχουν ἓνας Σκιπετάρ καὶ ἓνας Ἕλλην ἄρβανιτόφωνος; Ἴσως ὁ ἓνας νὰ μπορεῖ νὰ καταλαβαίνει κάποιες λέξεις ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἀλλὰ αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι εἶχαν ἢ ἔχουν τὴν ἴδια ἐθνικὴ συνείδηση. Μὴν ξεχνοῦμε ὅτι Σέρβοι, Κροάτες καὶ Βοσνιομουσουλμάνοι μιλοῦν ἀκριβῶς τὴν ἴδια γλῶσσα, παρὰ ταῦτα συγκρούσθηκαν πρὸ 20 ἐτῶν μεταξύ τους μέ ὀδυνηρὲς συνέπειες.

Ἀρβανιτόφωνοι Ἕλληνες, λοιπόν, καὶ ὄχι Ἀλβανοὶ κατοικοῦσαν στὴν Ἀθήνα καὶ γενικότερα στὴν Ἀττικὴ ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ἀντὶ νὰ διαστρεβλώνει τὴν Ἱστορία ὁ Ἀλβανὸς Πρωθυπουργὸς ἅς δεῖ κατὰματα τὴν ἀλήθεια. Ὅτι, δηλαδή, συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Δέν ὑπῆρχαν Ἀλβανοὶ στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ Ἕλληνες μέ ἐλληνικά σχολεῖα στὰ ἐδάφη τοῦ σημερινοῦ ἀλβανικοῦ κράτους. Ἄς μάθει γιὰ τὴ Μοσχόπολη τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, ἡ ὁποία ἦταν ἡ πολιτιστικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου μέ Ἀκαδημίες ἐλληνικῶν σπουδῶν καὶ ἐλληνικά τυπογραφεῖα. Ἄς μάθει ὅτι τὴν κατέστρεψαν οἱ Τουρκαλβανοὶ καὶ κατήντησε σήμερα νὰ εἶναι ἓνα μικρὸ χωριὸ βλαχοφώνων Ἑλλήνων κοντὰ στὴν Κορυτσᾶ, μέ τὸ ὄνομα Βοσκοπόγιε.

Εἶναι καθήκον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων νὰ προβάλλουν τὴν Ἑλληνορθόδοξη κληρονομιά τῆς Βορείου Ἡπείρου. Στὶς ἀνιστόρητες προπαγάνδες ἀπαντοῦμε μέ ἱστορικὰ τεκμήρια.

Κωνσταντῖνος Χολέβας – Πολιτικός Επιστήμων

Πηγή:www.antibaro.gr/